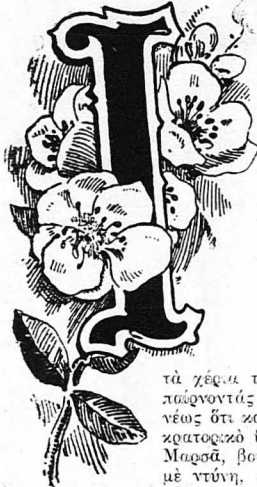

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΤΑΞΕΙΔΙΟΤΙΚΕΣ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

ΕΝΑΣ ΕΛΛΗΝ ΑΡΧΙΑΤΡΟΣ ΣΤΗΝ ΑΒΗΣΣΥΝΙΑ

Η συνέχεια και το τέλος των αφηγήσεων του Ν. Παρίση. Μία συνομιλία του με τον αυτοκράτορα της Αιθιοπίας Ίωάννη. Πώς τον έντυσαν με στολή στρατηγού. «Νά ζή η άνικητος Γεώργιος Α΄!» Έλληνικές επιγραφές στην Αβησσυνία. Το συμβολικό κίτρο. Συγκινητικά επεισόδια. Η αναχώρησις του Έλληνος αρχιάτρου απ' τη Μακαλέ, κ.τ.λ.

Β'. ΔΟΥ σήμερα η συνέχεια των ταξιδιωτικών εντυπώσεων του αρχιάτρου Ν. Παρίση, τον όποιον είχε στείλει κατά το 1886 στην Αβησσυνία ο Βασιλεύς Γεώργιος Α΄, γιά να γιατρέψη τον τότε Αυτοκράτορα Ίωάννη.

«Την άλλη μέρα, κατά τις 7 π.μ. — γράφει ο Παρίσης — έφτασκα στην όρεια μου Ταινά, ακολουθούμενος από τους υπηρέτες μου και τον διεμηνέα μου, έπιγα στα βασιλικά δώματα. Ο άγαπητός Μοτσεροντ Μαρσα με περίμενε. Μόλις με είδε να έρχομαι, έσκηώθη και μαζί του όλοι οι αξιωματικοί και οι στρατιώτες, γιά να με χειροθετήσουν, όπως έκαναν πάντοτε, κατά διαταγή του Αυτοκράτορος. Κατέβηκα από τη στολισμένη κούλα μου, έσφιξα

τά χέρια των αξιωματικών και έπειτα ο Μαρσα, παίρνοντάς με από το χέρι, μου είπε διά του διεμηνέως ότι κερφός είνε να πάμε στο παλιότερο αυτοκρατορικό θησαυροφυλάκιο. Όταν έπιτήκαμε εκεί, ο Μαρσα, βοηθούμενος από τον διεμηνέα, άρχισε να με ντύνει, άποράλλαχτα όπως ντύνουν τους δεσποτάδες στις εκκλησίες μας, κατά τις μεγάλες τελετές: Μου φόρεσαν μεταξοτή κόκκινη βράκα, μαζού και πλατιάτα ποικαμισο χρυσοφάντο, μ' έβρισαν με ζώνη κόκκινη, πλατειά, νύφου από την όποιαν έβρισαν τον χρυσοποικιλτο τελαμώνα της μακρούς σπάθης. Στο δεξιό άντιβράχιο μου έφίηρισαν βαρύτιμο ύπομνηζιο. Από τους ώμους μου κρέμασαν άπληρη γλαμάδα και μου έβαλαν έπιμοιο από γαλάζιο βελούδο. Στο κεφάλι μου έβαλαν βαθυγάλαζο χρυσοποικιλτο κάλπημα. Τέλος, μου έδωσαν να κρατώ στο άριστερό χέρι άσπια άσπρα φορμαζο, από την όποιαν κρεμότανε γιάτη λεονταριού και δύο δάματα δεμένα με άσφυρό σίρμα. Και ίδου έγώ ντυμένος με τη στολή και την πανοπλία ρ' άς (στρατηγού)!

Δυστυχώς, δέν ύπηρεζε έκει πρόχειρος καθρέφτης, γιά να ικανοποιήσω την περιέργειά μου. «Έτσι ντυμένος, ώδηγήθηκα από τον Μαρσα στην πολυτελέστατη αίθουσα των Άνακτόρων, όπου ο Αυτοκράτορ Ίωάννης με ύπεδέχθη θεδιος και με χειρέθηκε κατά την Αβησσυνιακή συνήθεια, κατεβάζοντας τη γλαμάδα από τους ώμους του και δίνοντάς μου να φιλήσω το χέρι του. «Έγώ είχα άποστηρίσει μία τυπική Αμαρική φράση και την έξεφώνησα σαν... παπαγάλος: «— Ντεταντερού, Γιάνχος, ντεσανιπατά, ντέν νά ταινά! Μετχαναλέμ τανά Ιστιά! (Αηλ.: Καλημέρα σας, Μεγαλειότατε, εύχαριστός σάς βλέπω! Πώς είνε η ύγεια σας; Ο Χριστός να σάς δίνη πάντα ύγεια!). «Ο Αυτοκράτορ, κρατώντας με από το χέρι, μ' έφερε να καθήσω πλάι του, σε ψηλό θρόνο, και μου είπε: «— Ζιέχαρ μεζγκνέν! Τακαμετού! (Δόξα τώ Θεώ! Εύχαριστώ. Καθήστε!).

Γιά λίγες στιγμές με κίταξε στί μάτια και έλεε στο διεμηνέα μου να κρατή αυτός την άσπια και τα δόματα, γιά να μίν κοιράζομαι έγώ. Έπειτα, έλεε στον ίδιο να μου έξηγήση τα έξης βαρυσήματα: «— Είμαι άδελφός των Έλλήνων. Κατάγομα από την επαρχία Άγκάμε, όπου ήρθαν τόσο Έλληνες να σινοθούν όταν ο Τούρκος πηραν την Κωνσταντινούπολη. Ο Θεός μ' έκανε Βασιλέα, γιά να κάνω χριστιανούς όλους τους λαούς που γειτονούν με την πατρίδα μου. Έστέρθηκα στην πρωτεύουσα Αξούμ, όπου θα περάσης να ίδης έργα των καλαών Έλλήνων και θα διαβάσης και πολλές επιγραφές

Τύπος Αβησσυνού.

Έλληνικές. Αυτοίμα, γιατί δέν βρήκαν έφετος άρχαία νομίσματα εκεί, ως διάταξα, κατά την έπιθυμία σου, γιά να σου δώσω... Ο Έλληνες είνε άδελφοί μας. Μόνον ο άδελφός μου, ο άνικητος Γεώργιος, Βασιλεύς των Έλλήνων, έχει το δικαίωμα να μνή στην Αιθιοπία. Ο στρατός μου και ο λαός μου θα τον ύποδεχτούν με άνοιχη άγκαλιά και έγώ θα του δώσω το σπαθί μου. Να τού πής ότι πούλ τον αγαπώ. Ίδου και η έπιστολή μου γι' αυτόν. Τού γράφω πόσο μ' εύχαριστήσες και ότι σε έτίμησα πολύ. Θέλω να εύχαριστηθή.

«Αυτά έλεε κ' έβγαλε από τον κόρφο του δύο γράμματα και το χρυσό παρσέμο του Σολομώντος στο δρόμο.

«— Η έπιστολές αυτές είνε γιά τον άνικητο άδελφό μου Βασιλέυ Γεώργιο, έξακολούθησε. Αυτή είνε δική σου, είνε η διαταγή μου στο στρατό γιά να σε περιποιούνται στο δρόμο. Ίδου και ο σπαυρός του Σολομώντος, σου άξίζει, γιάτι έκπιασες γιά μένα και φροσύησες πιστά το σίμα μου. Όλα σου πρέπουν, αρχιάτρε!...

«Στά λόγια αυτά του Αυτοκράτορος έσκηώθηκα, πήρα τα γράμματα από τα χέρια του και το φίλησα. Ο Αυτοκράτορ σκηώθηκε άμέσως και μου έκαρμισε με κόκκινη μεταξοτή-ταινία γυφο από τον λαμό το παρσέμο του φιλώντας με στο μέτωπο. Η συγκίνησής μου ήταν μεγάλη. Έδάκρυσα μέχει λυγμόν. Έπαισα το χέρι του και το φίλησα πολλές φορές, μη μπορώντας να βρω άλλη λέξη, παρά το «εύχαριστώ, εύχαριστώ». Αλλά και ο Αυτοκράτορ ήταν συγκινημένος. Μου έδειξε το κήθισμά μου. Έκαθήσαμε πάλι.

«Έλατε από λίγες στιγμές, έλεε στον έπίσης συγκινημένο διεμηνέα μου: «— Ο Αρχιάτρος να τμήση το παρσέμο μου. Να με θυμάται.

«— Μεγαλειότατε, τού άπάντησα, δέν βρώσκα λόγια γιά να σας έκαρμίσω την εύγνωμοσύνη μου. Πολύ σωστά γράφουν τα βιβλία μας, ότι η Αιθιοπία είνε άδελφή της Ελλάδος. Οι Τούρκοι κρατούν άνοιη πολλά μέρη της πατρίδος μας, την Κρήτη, τη Μακεδονία, τις όποιες έζήτησε από την Ίερη Βίβλο, όπως άλλοτε μου είπατε. Τα ζητούμε τα μέρη μας αυτά. Θα πολεμήσουμε!... Βέβαια, θα λυηθή ο Βασιλεύς μας Γεώργιος, γιάτι δέν θα ενδοκρήση να έπισκεφθή με μέρη την Αιθιοπία. Η Έλλάς έχει τόσα μέρη ύπόδουλα στους Τούρκους. Ληστούμω γιάτι άποχωρίζομαι από σας πού δείξατε γιά μένα τόση άγάπη.

Θά τα διαβιάσω όλα στον Βασιλέα μας. Ποτέ δέν θα σας λημονήσω. Να ζήση ο Γεώργιος! Να ζήση ο Ίωάννης!

«Σ' αυτά ο Αυτοκράτορ των Αιθίοπων άπάντησε:

«— Έχεις δίκιο, παιδί μου! Νά δώση ο Θεός να νικήσετε τους έχθρούς σας. Και μένα δέν με άρύνουν ήσυχο μήτε οι άπιστοι οι Τούρκοι, μήτε οι δόλιοι Φράγκοι. Ζηλεύουν την όρεια πατρίδα μου και θέλουν να μās κάνουν δούλους. Ας έρθουν!... Νά πής στον ού εζέϋ (Υπουργό) Τριουπή και στους άλλους μεγάλους άνθρώπους του Βασιλέως Γεωργίου, ότι τους ύπολήπτομα... Πότε θ' αναχωρήσης; «— Άφρω το πρωί, Μεγαλειότατε. Θά πάρω το δρόμο της Αδαβας και μού κεί θα κατεβώ στη Μασσάβα, στη ύάλασσα, να πάω στην πατρίδα μου, πού την έπιθύησα.

«Ο Αυτοκράτορ πήρε ένα μικρό κίτρο από το πλαγιό κήθισμα και μού το έφρόσφερε λέγοντας: «Ο Χριστός και η Παναγιά να σε φυλάη, παιδί μου!». «Σκηώθηκα, πήρα το κίτρο και βαθεία συγκινημένος έφίλησα το χέρι του και έλεα στο διεμηνέα να τού πή τα έξης λόγια: «— Μεγαλειότατε, ίσως δέν θα ξαναϊδοθούμε πάλι. Είμασθε θνητοί. Η συνείδησής μου μου λέει ότι δέν έσομα καμμία κακή πράξη στη χώρα σας. Μπορεί όμως, χωρίς να το θέλω, να σας δυσαρέστησα σε τίποτα. Σας παρακαλώ να με συχωρέσετε. Ο Θεός να σας δίνη πάντοτε ύγεια, να φυλάη πύ διάδογό σας Ράς-Άλέα-Σελασιέ, να στηρίξη την Αιθιοπία, να νικήτε!...

«Δέν μπόρεσα να έξακολουθήσω: οι λυγμοί έπληγαν τη φωνή μου, τα δάκρυα έτρεχαν. Ο Αυτοκράτορ έσυγα-

Vertical text on the left margin, possibly a page number or reference.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— Κόβετε από καιρό σε καιρό τὰ μαλλιά τῶν μικρῶν παιδιῶν σας καὶ τρίβετε τὸ κεφάλι τους μὲ μίγμα σαπούνιου καὶ σαπουνιῶ.

— Ὅσοι καὶ ἴδιος ὄσες πάσχουν ἀπὸ ἀπινίες, ἂν θέλουν νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὴν νευροσὴ αὐτῆ ἐνόησιν, πρέπει πρὶν πλαγιάσουν νὰ τρίβουν δυνατὰ τὸ κορμὶ τους μὲ ἓνα κομμάτι φανέλλας.

— Μόλις σὰς πιάσει λῶσιγγας, καταπιετὲ ἓνα κομμάτι ζάχαρι βοττανιμένο μέσα σὲ ξεῖδι, καὶ θὰ σὰς σταματήσῃ.

— Ὅσοι πάσχουν ἀπὸ δυσπεψία, ἂς τρώνε μετὰ τὸ φαγεῖο ἓνα ποταμάκι, τοῦ ὁποῦ το ὀξὺ διεκκολύνει σημαντικὰ τὴ χώνευσι.

— Ἐἶνε ἐπιβλαβὲς νὰ διαβάζετε ἐνὸ πρῶγετε, γιατί ἡ ἀνάγνωσις ἀνεβάσει τὸ αἷμα στὸν ἐγκέφαλο καὶ προκαλεῖ βλάβη στὸ στομάχι.

— Ὅσοι πάσχετε ἀπὸ ἐφιάλτες καὶ θέλετε ν' ἀπαλλαγεῖτε ἀπ' αὐτοῦς, προσέχετε νὰ κοιμᾶσθε ἐλαύοι σὲ ψηλά προσκέφαλα.

— Μὴ φοβάσθαι ποτὲ ἀπὸ φθίσιν ὅταν τρέφεσαι καλὰ καὶ κοιμᾶσαι τακτικὰ, ἀναπνεῖς καθαρὸν ἀέρα καὶ ἀποφεύγετε τὴς καταχρήσεις.

— Ὅσοι λιγώτερα ποτήρια οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν πίνετε, τόσο περισσότερες μέρες θὰ ζήσῃς.

— Κόβτε τὰ νύχτα τῶν μεγάλων δαχτύλων τῶν ποδῶν σου τετραγώνια, χωρὶς νὰ στρωγγυλῆτε τὰ ἄκρα.

— Ἄν θέλεις νὰ μὴν προσβληθῇς ποτὲ ἀπὸ ἰσθμῆνες τοῦ λάρυγγος, πίνε κατὰ κάθε πρωτὸ, ἐκτὸς τοῦ προσόπου σου, καὶ τὸν λαμό σου.

— Ὅσοι θέλουν νὰ διατηροῦν ἀκριβῶς τὸ σῶμα καὶ ἐνὰ τὴν ψυχὴ τους, ἂς ἐπιζητοῦν συχνὰ ἀφορμὰς γιὰ γέλια.

— Ἀποφεύγε νὰ φορᾶς στενοὺς γιουζάδες, γιατί προκαλοῦν ἕλκεα στὸν ἐγκέφαλο.

— Ἄν εἶσαι ἰδρωμένος καὶ θέλεις νὰ πῆς νερό, πῆ το, ἀλλ' ἐξαικολούθησε ἀμέσως τὸ δρόμο σου.

— Μὴν πίνεις ποτὲ νερὸ ἀπὸ βρύσι ποῦ ἀπέχει λιγώτερο τῶν τριάντα μέτρων ἀπὸ βόθρο.

— Ὅταν γράφετε ἢ γράβετε, μὴ σκύβετε πολὺ καὶ πρὸ πάντων μὴν πιέζετε τὸ στήθος σας ἐπάνω στὸ τραπέζι.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΑΠΟΧΩΡΙΣΜΟΣ

(Τῆς ΕΛΕΝΗΣ ΒΑΚΑΡΕΣΚΟ)

Καθε στιγμή πού περᾶσα στὸ πλάγι τὸ δικό σου, τὴ λευτεριά μου γροίζησα στὰ στήθη καὶ στὸ νοῦ, γιατί ἐπόθησα νὰ ἰδῶ μέσ' στὸ χαμόγελό σου, καθὼς σὲ νέφη ἀνάμεσα, μὴν ἄσχη τοῦ οὐρανοῦ.

Ναί, τὴ ζωὴ μου τὴ φρογὴ — μονάχη αὐτὴ τὸ ξέρετ' ἄγνοο φίλοῦ τὸ ἄρωμα μπορεῖ νὰ πλαμμῆσῃ, μὰ ἐγὼ μὲ μᾶς μοῦ πέταξες καθὼς τὸ περιστέρι πού πάνω στὸ παρόθυρο θαρρεῖς νάχη καθήσει.

Τὴν ἀστερένια τους φροτιά τὰ μάτια σου δὲ δείχνουν χωρὶς νὰ μὴ με σέβουν, χωρὶς νὰ μὴ με κάρουν, μὰ ἐγὼ τὸν πέπλον ἔφερα στὰ μάτια μου, πού σέβουν πάνω στὴν ὄρη τῶν νεκρῶν σὰν θέλων νὰ τοὺς κλάψουν. Δὲ θέλω περὶ νὰ σ' ἀγαπᾶ! Ἡ σπλαχνική μου μοῖρα μὴ λείπει νὰ φέρω τοῦ ξροῖα τοὺς φρόβους, τὰ φρόβια.

Καλύτερα νὰ σ' ἔφερα καθὼς γαίης τὰ μῦρα τοῦ φρόβου ἀνοῖει στὸ διάβα του, σὲ κητο βιασινᾶ.

(Μετάφρ. Ν. Α. ΖΑΧΑΡΙΟΥ)

Η ΚΑΚΟΛΟΓΙΣ

(Τοῦ G. PALLON)

Ξέρο πού ἀπ' τὴν ἀγῆ ὡς τὸ βρόδου ὄλο γὰ μὲ μιλῶνε ἢ κακομοῖρες, περῆσαν, ζουτόμωλη καὶ ἀθάδη ὅπου σταθοῦν μὲ λένε ἢ πορτοῦρες, πὼς τὴ ζωὴ τὴν ἔγω παηγῆσι, ἔπνο, φαί, καθρέφτη, παρᾶθο.

Λόγια εἶν' αὐτὰ, δὲ φκάνουν λουκουμάδες, εἶμα ἢ κροά ἀπ' ὄλες τὴς κροάδες, ὅπου σταθῶ καὶ ὅπου καὶ ἂν ἀμῆλῃσω, νάτες καὶ εὐθὺς μὲ φαλιθοκοφουῖν, δὲν μοῦ μιλῶν ἀφοῦ τὴς χωρεῖσω, τί ἄλλο νὰ πο παρὰ πὼς μὲ ζηλεύουν;

Ὅμως αὐτὲς ἂν μὲ κατηγοροῦνε καὶ ἂν μὲ χλευάζουν καὶ περφοροῦνε, λόγια εἶν' αὐτὰ, δὲ φκάνουν λουκουμάδες, εἶμα ἢ κροά ἀπ' ὄλες τὴς κροάδες, λένε ἢ κροῦτες πὼς φκάνομα ἀκούα φροῦδα πλαστὰ καὶ ξένα τὰ μαλλιά μου, μέσο χροῖτη καὶ ἄσχη τοῦ σῶμα, φέτρα ὡς καὶ αὐτὴ μοῦ λένε τὴν καρδιά μου, σὲ χίλους πού τρελλῆθραν γὰ μένα, καὶ ἄντα μου, λένε, δὲν θὰ βροῦ κενέμα.

Μὰ ἐπ' αὐτὰ δὲν φκάνουν λουκουμάδες, εἶμα ἢ κροά ἀπ' ὄλες τὴς κροάδες.

(Μετάφρ. ΙΩ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΥ)

ΚΟΨΕΤΕ ΡΟΛΑ

(Τῆς C. G. ROSSETTI)

Κόψετε ρολα ὁρσεμὰ στὴν τρυφερὴ παιδοῦλα, στὴν λιγερὴ πού μέστωσε χαρίστετα δαρνοῦλα, σὲ μενα πού δὲν γνῶρισα τὴς νεότης τὴ χαρὰ καὶ πρὶν τὴν ὥρα γέγρασα — κισοῦ κισοῦ κισοῦ.

Βοκῆτες νὰ σκορῆσετε στὸν τάφο τὴς παιδοῦλας, στὴς λιγερῆς νὰ βάλετε λουλούδια τὴς δαρνοῦλας καὶ στὸν δικό μου στρώσετε τὰ φρόβια τὰ ξερά πού ἀρῆσῃσα, τὴς νεότης μου πρὶν σπάσῃν τὰ φτερά.

Ἀθήνα, 1931. (Μετάφρ. ΑΗΜ. ΣΤΑΗ)

ΤΟ ΝΕΡΑΚΙ

(Τοῦ Β. ΟΥΓΚΩ)

Πέφτει ἀπ' τοῦ βράχου τὴν καρδιά σταλαμματα-σταλαμματα στὴ φανερὴ τὴ θάλασσα τὸ γάργασο νεράκι, καὶ ἡ θάλασσα — λαχτάριμα τοῦ ναυτὴ καὶ φαρμάκι — Τὴ θές, τοῦ λέει, κλαψάρω καὶ σπάζεις ἐδὼ πᾶ; Ἐγὼ εἶμα τὸ φουρτούρισμα καὶ ἡ φροκὴ εἶμ' ἐγὼ, φτάνει τὸ γέμμα τ' οὐρανοῦ τὸ κῆμα μου ἀφροσμένο, δὲν ἔγα ἀνάγνην ἀπὸ σέ, μικρὸ καὶ μετρημένο, ἀπέρονη εἶμα καὶ ἄσπη ὅσαν τὸν οὐρανοῦ. Κι' εἶπε τοῦ βράχου τὸ νερὸ στὸ ἀνάβρυσμά της τὸ κροά:

— Σοῦ δίνω δίχως ὄδυρο καὶ δίχως περφορᾶνεα, ὅτι σοῦ λείπει, θάλασσα πού φτάνεις ὡς τὰ οὐρά.

σοῦ δίνω μιὰ γλυκόπιση σταλαμματα καὶ ἐγὼ!

(Μετάφρ. ΜΙΑΤ. ΜΑΛΑΚΑΣΗ)

νήη ποδῶ, σημάθησε, μὲ φίλησε στὸ μέτωπο καὶ εἶπε:

»— Μίρτσα ἱμάντ! Νταχανὰ λίγχε! (Δηλ.: Μὰ τὸν πατέρα μου τὸν Μίρτσα! Σὲ τίποτε, παιδί μου, δὲν μὲ δυσσορέθησε, σὲ τίποτε!)...

» Εἶδα τότε ὅτι καὶ τὰ μάτια τοῦ Ἀυτοκράτορος Ἰωάννη ἦσαν διακριμένα. Χτύπησε κατόπιν τὴς παλάμης του καὶ ἔπληξε ὁ ἱτασπιστής του: «Νὰ μὴ μὴ κανεῖς!», τὸν διέταξε ὁ Ἀυτοκράτορ, ἐνὸ ἐγὼ ἔβριμα ἀπισθοχωροῦντας καὶ ἰσκολιμένοις, χωρὶς νὰ μπορῶ ἀπὸ τὴ συγκινησι νὰ διακρίνω τὸν Ἀυτοκράτορα.

» Ἐβόγηκα. Ἡ μοῖα μου καὶ οἱ ἰηρέτες μου μὲ περιέμεναν στὴν πόρτα τῆς αἰλῆς. Στὴς 10 π.μ. ἀναπαύομαι στὴ σπηρὴ μου, ὅπου ἐπέφερα γὰ νὰ δεχθῶ τὴς συγχαρητήριες ἐπισκέψεις τῶν ἀξιωματικῶν. Τὸ μεσημέρι ἦμουν μόνος μὲ τοὺς δικούς μου στὴ σπηρὴ, γέμω ἀπὸ τὴν ὄπαιον εἶχαν κροῖασει τὴν ἐπίσημη στολή μου, ὅπως συνήθῃζον ἐκεῖ, γὰ νὰ τὴν βλέπουν οἱ ἐπισκέπτες».

Τὸ ἔγγραφο, μὲ τὸ ὅποιο ὁ Ἰωάννης ἐμφώδησε τὸν Ἕλληνα ἀπεσταλμένο ἀρχίατρο Παρίση, εἶνε τὸ ἀκόλουθο, κατὰ μετάφρασι Ἀθῆσνομιαδοῦ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης:

«Ἡμεῖς, ὁ ἐλέω Θεοῦ Ἰωάννης, Βασιλεὺς τῆς Σιέν, Βασιλεὺς τῶν Βασιλέων τῆς Αἰθιοπίας καὶ πάντων τῶν πέριξ, πρὸς τοὺς Ὑπάρχους καὶ πάντας τοὺς ἄν' αὐτοῦς, τοὺς κατοικοῦντας παρὰ τὴν ὁδὸν τὴν μέλλουσαν νὰ πατηθῇ παρὰ τοῦ ἐπιφρονητος ἐπὶ σφραγίδα ἡμῶν ταύτην, καὶ πρὸς πάντας τοὺς στρατιωτικὸς ἀρμηγούς:

» Τὸν ἀγαπητόν μου ἀρχίατρον Ἕλληνα Νικόλαον Π. Παρίσην, ἀναχωροῦντα, ἐγὼ ἐν εἰρήνῃ ἀποστέλλω πρὸς Ὑμᾶς. Ὑμεῖς πάντες πρὸς τρυφήν καὶ ποτόν αὐτοῦ, ἦτοι ἀγελάδα, ἀμόν, ὕδρομελι, ἄρτον, πιπερίδας, ζῆθον, πάντα ταῦτα ἀφθῶνως νὰ προσφέρετε. Τὰ πράγματα αὐτοῦ νὰ μεταφερετε ἀπὸ μέρους εἰς μέρος ὅθεν διέρχεται καὶ σταθεμένως, καὶ ἡμεῖς οἱ ἴδιοι νὰ συνοδεύετε αὐτὸν καὶ νὰ ἐνεργῆτε δεόντως τὰ πάντα. Ταῦτα πάντα νὰ ἐκτελεσθῶν θέλω. Ἐγγράφη τὸ παρόν ἐν τῇ βασιλικῇ πρωτενοῦση Μακαλέ, τῇ 13ῃ τοῦ μηνὸς Σετιέ, τοῦ 1886 πωτηρίου ἔτους.

(Τ. Σ.)

ΙΩΑΝΝΗΣ».

Μετὰ ἓνα μῆνα ὁ ἀρχίατρος Ν. Παρίσης βρισκότανε στὰς Ἀθήνας, παρουσιάσθηκε στὰ Ἀνάτορα καὶ διηγήθη στὸν Βασιλέα Γεώργιο Α' τὰ περιεργα τοῦ ταξιδίου του, τὰ ὁποῖα ἐξέδωσε κατόπιν καὶ σὲ βιβλίον.

